

На третата сутринь пакъ сж-
щото. Тоя пжть Душко се
престраши и претърси навсѣ-
кжде изъ стаята и подъ кре-
вата, но не намѣри крадеца.
Отиде той при баща си.

— Татко, да не би азъ да
сѣмъ крадеца, другъ нѣма въ
стаята.

— Щомъ нѣма другъ, трѣбва
ти да си, сине.

— А защо сѣмъ азъ кра-
децъ, татко?

— Защото много крадешъ
сутринь отъ деня и го про-
спивашъ.

Разбра Душко какво искаше
да му каже баща му, засрами
се и рече:

— Тате, вече нѣма да бжда
крадецъ. Но кажи ми кой
викаше!

Тогава баща му показа единъ
малъкъ чудесенъ будилникъ.

— Ето този викаше. Съ не-
го всѣка сутринь ходѣхъ при
твойта врата. Ето, щомъ му
натисна тая бурмичка и вика.
Защото си добро момче, по-
дарявамъ ти го.

Взе Душко часовника, вър-
тѣше го въ ржце, разглеждаше
го и мислѣше.

— Чудо часовникъ. Сигурно
и царьтъ нѣма такъвъ. Какво
ли е да му го занеса, може
пъкъ да ми даде цѣла шепа
злато за него.

И безъ да каже на баща си,

Душко трѣгна да иде при ца-
ря. Ама кжде живѣе царьтъ?
Трѣбва да пита. И Душко по-
пита на пжтя една баба:

— Бабо, кжде е царьтъ?

— Кой царь?

— Този, дето купува часов-
ници.

— Царь безъ часовникъ нѣ-
ма. Всички вече сж си купили.

— А какъвъ царь има?

— Такъвъ, дето седи на
тронъ.

— Е, кажи ми кжде живѣе
той?

Каза му бабата. Стигна
Душко предъ двореца. Рече
да влѣзе.

— Стой! — извикаха паза-
читѣ. — Кжде отивашъ?

— Имамъ си работа при
царя.

— А умъ имашъ ли?

— И умъ имамъ, и единъ
чудо часовникъ имамъ, зато-
ва искамъ да влѣза при царя.

— Сега царя часовници не
ще. Ако знаешъ кой е краде-
ца на скжпоценния му камъкъ,
тогава влѣзъ?

— Крадецътъ ли? Та това
е за менъ работа!

Пустнаха го пазачитѣ. Ето
го царьтъ на трона. До него
мждрецитѣ, а срещу тѣхъ слу-
гитѣ отъ двореца. Единъ отъ
тѣхъ е крадецътъ. Мжчатъ се
мждрецитѣ да го откриятъ, а
не могатъ.